

به مناسبت ۸ مارس روز جهانی زن

وضعیت زنان در ایران

در این روز جهانی، ما موظفیم که بلندگوی کسانی باشیم که می رزمند و جان خود را به خطر می اندازند.

در ایران دو روز زن برگزار می شود: 16 دسامبر، روز تولد فاطمه، دختر پیامبر، که توسط حکومت سازمان داده می شود، در حالی که فعالان حقوق زنان 8 مارس روز جهانی زن را جشن می گیرند.

در 8 مارس 1979، ده ها هزار زن برای حقوق و آزادی های خود به خیابان ها ریختند. آن ها پس از مشارکت گسترده در قیام، با شرکت در تظاهرات در این روز، مخالفت خود با رژیم ضدانقلاب سازمان یافته به رهبری آیت الله خمینی، که زنان از اولین اهداف سرکوب آن بودند، ابراز داشتند.

تبعیض علیه زنان مغایر با کنوانسیون حقوق بشر سازمان ملل است.

در سال 2003 دو لایحه برای الحاق ایران به کنوانسیون "منع تبعیض علیه زنان" و کنوانسیون "منع شکنجه و سایر مجازات های بیرحمانه"، توسط شورای نگهبان انقلاب رد می شوند.

در اثر فشارهای جامعه بر رژیم، حکومت لایحه ای با عنوان "تأمین امنیت زنان در برابر خشونت" در ۳ ژانویه 2021 تصویب می کند. این لایحه به مراتب پایین تر از استانداردهای بین المللی است،

زیرا به همه جنبه های خشونت زنان نمی پردازد، از جمله ازدواج کودکان و تجاوز جنسی مرد نسبت به همسرش.

با این وجود، این یک گام به جلو است و می تواند نقطه شروعی باشد برای برقراری مجازات در مورد خشونت علیه زنان، و تازه این لایحه باید به تصویب پارلمان محافظه کار هم برسد.

در ایران این قانون تعزیرات جمهوری اسلامی است که وضعیت زنان را تنظیم می کند. این قوانین، که شامل مجازات های بدنی بسیار خشن است، به قدرت سیاسی اجازه می دهد که تا خشونت علیه زنان را تشویق کند، حتی تا مرحله جان باختن آن ها. معیارهای این دولت مردسالار بر بدن زنان کنترل اعمال می کنند و زنان را به خاطر زن بودن شان ذاتاً مظنون و مقصر مفروض می پندارد.

مبارزه زنانی که در زیر بازگو می شوند، خشونت این رژیم مردسالار زن ستز را بازگو می کنند:

یاسمین آریانی، چندین بار به جرم دفاع از حقوق خود محکوم شد.

در اوت 2018، او در طی تظاهراتی در تهران همراه با سایر فعالان دستگیر شد. در 8 مارس 2019، هنگامی که او و مادرش در داخل مترو تهران، بدون حجاب، و علیه حجاب اجباری در بین مسافرین مترو گل توزیع می کردند و شعار "ما را از حجاب آزاد کنید" سر می دادند، بار دیگر دستگیر شدند.

آن ها هر کدام به 16 سال زندان محکوم شدند. در پی بسیج های بین المللی و هم چنین پخش گسترده ویدئویی در شبکه های اجتماعی، محکومیت آن ها به 9 سال کاهش می یابد.

طبق گزارش سازمان "ابتکار عمل زنان نوبل"، یاسمین «... یک زن مبارز است که برای آزادی زنان و حقوق بشر می جنگد. او با وجود شکنجه ها و تهدیدات، همچنان به فعالیت های خود ادامه می دهد. او یک نماد است برای زنانی که می خواهند از حجاب اجباری رها شوند. او یک قهرمان است برای زنانی که می خواهند از ستم پادشاهی رها شوند. او یک نماد است برای زنانی که می خواهند از ستم پادشاهی رها شوند. او یک نماد است برای زنانی که می خواهند از ستم پادشاهی رها شوند.»

گلرخ ابراهیمی ایرایی، نویسنده و مدافع حقوق، فعال علیه مجازات سنگسار در ایران.

در اکتبر 2016، به دنبال کشف یک جزوه انتقادی در باره سنگسار، به هنگام بازرسی خانه اش، به ۶ سال زندان محکوم می شود.

او از ژانویه 2017 در زندان به سر می برد. شرایط زندان غیرقابل تحمل است. در هنگام بازجویی با چشم بند، تهدید به مرگ می شود. او هم چنین مجبور به شنیدن لگد زدن نگهبانان به شوهرش و فریادهای ناشی خفه کردن او در سلول مجاور می شود.

ریحانه جباری، یک دکوراتور 20 ساله، متهم به قتل یک مأمور سابق امنیت که به او تجاوز جنسی کرده بود

در 25 اکتبر 2014، وی را به جرم کشتن متجاوز با چاقو، مجرم شناخته و اعدام کردند. در مکاتبات متعددی که از درون سلول زندان داشته، شرایط زندان و تعدش را بازگو می کند. وی درباره محاکمه خود می نویسد: «.....»
.....
.....
.....

زهرا اسماعیلی از خشونت خانگی رنج می برد. وی برای دفاع از خود شوهرش را به قتل می رساند.

شوهرش، یک مقام ارشد امنیتی، مرتباً او را کتک می زد. زهرا به اعدام محکوم شد. در 17 فوریه 2021، در حالی که شاهد به دار آویختن 16 مرد قبل از خودش بود، سکه مغزی می کند و می میرد. جسد بی جان او را دار می زنند.

بدون رهایی واقعی و کامل زنان، هیچ آینده ای برای دموکراسی در ایران وجود ندارد.

همبستگی با زنان ایران!

نوروزتان شاد

جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک
لیران

بررسی مفهوم "لائسیته"، نقش و کاربرد آن در ایران

میز گرد سیاسی
جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک ایران

سخنران: فرهنگ قاسمی
شنبه ۲۷ مارس، ساعت ۱۹:۳۰ به وقت
اروپای مرکزی

آدرس:

Zoom

Meeting-ID: 644 867 8452

<https://us02web.zoom.us/j/6448678452>

بیانیه همبستگی با همکاران مبارز سندیکایی در ایران که تحت فشار و سرکوب قرار دارند

به سرکوب جنبش سندیکایی در ایران پایان دهید!
آزادی تمامی دستگیرشدگان و فعالین سندیکایی در
ایران!

برای حق فعالیت آزاد سندیکایی و سازمانیابی !

ما بعنوان اعضای سندیکا در چینی که همواره در سالهای گذشته همبستگی کامل خود را با مبارزات کارگران در ایران اعلام نمودیم، اما بطور همزمان شاهد سرکوب وحشیانه این خیزش های کارگری نیز بوده ایم. از این رو ما اعضای سندیکاهای بخش خدمات، صنایع فلزکار، مواد غذایی، رستوران ها، هتل ها و سندیکای فرهنگیان و معلمان در منطقه رایین ماین (واقع در استان هسن از کشور آلمان). اقدام به تشکیل گروهی سندیکایی جهت دفاع از خواست فعالیت آزاد سندیکایی و سازمانیابی کارگران نمودیم. ما در سازمانهای سندیکایی خود برای جلب وسیع و گسترده همبستگی با کارگران ایران و تحقق خواستها و مطالبات آنها بر علیه رژیم جمهوری اسلامی که نقض تمامی حقوق و آزادیهای دمکراتیک را در دستور کار خود قرار داده است، تلاش میکنیم. اسفناکتر اینکه نه تنها همکاران ما در جریان مبارزات و اعتصابات سندیکایی خود مورد سرکوب شدید قرار میگیرند، بلکه بخش اعظم سندیکاهای مستقلی که آنها تشکیل داده اند نیز عمدتاً برسمیت شناخته نمی شوند و حتی گزارش رسانی آزاد هم عملاً میسر و امکان پذیر نیست. صدها نفر از کارگران اعتصابی در سال گذشته دستگیر و بازداشت شده اند و تعداد زیادی از آنها مورد آزار و شکنجه (ضربات باتون) قرار

گرفته اند. اعضای خانواده آنها تحت فشار قرار داده میشوند و در بسیاری از مناطق وضعیت بهداشتی آنان بویژه به دلیل بحران کرونا وخیم تر شده است.

جعفر عظیم زاده، رئیس هیئت مدیره "اتحادیه آزاد کارگران ایران" بدلیل فعالیتهای سندیکایش بارها به زندان محکوم شده است. او بعنوان اعتراض به دستگیری و محکومیت غیر قانونی و خودسرانه اش از طرف رژیم در دوران حبس خود مرتباً اقدام به اعتصاب غذا نموده است. علیرغم اینکه او دوران حبس خود را به اتمام رسانده بود وحتی حکم ترخیص او از زندان بطور کتبی و رسمی ابلاغ گردیده بود، "اداره اطلاعات" سپاه پاسداران بدون هیچگونه توضیحی او را به زندان رجایی شهر در کرج انتقال داد. او در آنجا به سلول انفرادی منتقل گردید. از آنجایی که او مدت طولانی در اعتصاب غذا بسر برده بود، این امر موجب ضعف جسمانی شدید او شد و عملاً منجر به ابتلای او به بیماری کرونا گردید. ما خواستار آزادی فوری و بدون قید و شرط **جعفر عظیم زاده** و تمامی کارگرانی هستیم که بخاطر فعالیتهای سندیکایی خود در حبس بسر میبرند.

اسماعیل عبدی و محمود حبیبی، نیز دو معلمی هستند که بدلائل سیاسی در زندان بسر میبرند و دوران حبس خود را مانند تمامی زندانیان سیاسی دیگر در شرایطی بسیار خطرناک سپری میکنند. حتی سندیکاهایی که در نتیجه مبارزات کارگران بطور رسمی تأیید و برسمیت شناخته شده اند مانند **سندیکای شرکت واحد** - **سندیکای کارگران شرکت اتوبوس رانی شهری تهران** و **حومه** (که عضو اتحادیه بین المللی شرکتهای ترابری و حمل و نقل نیز میباشد) ، هنگامی که کارگران این سندیکا در اوائل سال ۲۰۲۰ و قبل از آن با شرکت در مراسم اول ماه مه (روز جهانی کارگر) جهت دستیابی به مطالبات و خواستههای خود به میتینگ های اعتراضی دست زده بودند، مورد خشونت و سرکوب شدید از طرف نیروهای امنیتی رژیم قرار گرفتند. رهبران آنها مانند **رسول طالب مقدم** دستگیر و شکنجه شدند و

بدین طریق اعتصابات سندیکایی توسط رژیم بطور وحشیانه ای سرکوب گردید. تظاهرات مستقل کارگران در روز اول ماه مه توسط "سپاه پاسداران" منحل گردید و رهبران آن دستگیر شدند. همچنین در مورد حرکتها و جنبشهای مدنی در ایران نیز، رژیم با اعمال شدیدترین شیوه های سرکوب با آنها برخورد میکند. کما اینکه زنان برای برابری و تساوی حقوق و حذف و لغو ضوابط و قوانین قرون وسطایی در ایران مبارزه میکنند. از نمونه های برجسته اعتصابات کارگری در ایران میتوان به اعتصابات کارگران شرکت نیشکر هفت تپه اشاره کرد. موج اخیر این اعتصابات که در تابستان سال ۲۰۲۰ شکل گرفته بود، متجاوز از ۲۰ روز تداوم یافت. در ماه سپتامبر سال ۲۰۲۰ دادگاه سپیده قلیان، یکی از فعالین زن جنبش کارگری، که برای حقوق کارگران مبارزه میکرد را به ۱۰ سال حبس و اسماعیل بخشی، فعال دیگر جنبش کارگری را به ۱۰ سال و ۶ ماه حبس و ۷۰ ضربه شلاق محکوم کرد. جرم آنها صرفاً این بود که آنها در حرکتها و اعتراضی که بخاطر عدم پرداخت حقوقهای معوقه کارگران هفت تپه شکل گرفته بود، شرکت فعال داشتند.

همچنین میتوان به مورد اعتصاب قاطعانه کارگران شرکت فولاد اهواز اشاره کرد. همانند کارگران هفت تپه، کارگران شرکت ماشین سازی هپکو اراک نیز بر علیه سیاست خصوصی سازی این کارخانه مبارزه کردند و مورد ضرب و شتم و برخورد شدید نیروهای امنیتی و پلیس قرار گرفتند. این موارد صرفاً نوک تیز مبارزات مقاومت جویانه کارگران بر علیه سیاستهای رژیم جمهوری اسلامی ایران میباشند. هنگامی که همکاران ما در ایران مجبور میشوند علیرغم اعمال فشار و سرکوب شدید از سوی رژیم، جهت پیشبرد و تحقق خواستها و مطالبات خود دست به اعتصاب بزنند، این موضوع از یکسو بیانگر میزان شهادت و شجاعت آنها و از سوی دیگر نشانی از میزان ناامیدی و ناتوانی آنها در تقابل با وضعیت موجود میباشد که برای بقا و تأمین حداقل معیشت خود

مبارزه میکنند. نه تنها سطح حقوق و درآمد کارگران بقدری نازل و پایین است که آنها با توجه به میزان فزاینده تورم، بسختی میتوانند زندگی کنند، بلکه حتی غالباً آنها بایستی ماههای متوالی منتظر پرداخت حقوقهای خود باشند. آمار فاجعه بار بیکاران در جامعه که جای خود دارد و نیازی به صحبت راجعه به آن نیست. در شرایطی که گزارشات مربوط به افزایش سرسام آور ابعاد وحشتناک فساد و جنایات اقتصادی حاکمیت همواره فزونی میابد، بیش از نیمی از جمعیت کشور در زیر خط فقر بسر میبرند. بر اساس اطلاعات موثق هزاران نفر در ایران بدلائل فعالیتهای سیاسی و یا سندیکایی در زندان بسر میبرند.

ما بر علیه سرکوب وحشیانه شدیداً اعتراض داریم و از دولت ایران خواستار موارد ذیل هستیم:

* آزادی فوری تمامی همکارانمان، کارگرانی که تنها جرم آنها اقدام به اعتصاب و یا شرکت در تظاهرات برای مطالبات برحق خود بوده است!

* تضمین فعالیت آزاد سندیکایی در ایران که مطابق مفاد کنوانسیون سازمان جهانی کار دولت ایران نیز این قرارداد را امضاء کرده است و بایستی به آن پایبند باشد.

حق آزادی بیان، آزادی تجمعات و تشکلهای!

ما اعضای سندیکاها در آلمان خواستار پرداخت فوری حقوقهای معوقه کارگران و همچنین برسمیت شناختن حق اعتصاب برای آنها هستیم!

ما از مبارزه همکارانمان در ایران بر علیه خصوصی سازی شرکتهای و کارخانجات دولتی حمایت و پشتیبانی میکنیم!

گروه سندیکایی منطقه راین- ماین

(برای فعالیت آزاد سندیکایی و تشکل در ایران)

این تشکل از طرف سندیکای معلمین فرانکفورت، اتحاد سندیکاهای
بخش خدمات فرانکفورت و همچنین سندیکای کارگران فلزکار در
فرانکفورت حمایت و پشتیبانی میگردد.

فرانکفورت

۳ مارس ۲۰۲۱

آدرس تماس : pgseniorinnen@gew-frankfurt.de

H, Becker : مسئول حقوقی - مطبوعاتی

Fontanestrasse 20, 60431 Frankfurt am Main

هشت مارس، روز جهانی زن، بر
تمام زنان آزاده جهان گرامی
باد!

جنبش جمهوری‌خواه دموکرات و لائیک ایران
8 مارس، روز جهانی زن را به تمامی زنان آزاده،
رهايي‌خواه و برابري طلب تبریک می‌گوید
8 مارس 2021

«قساوت نفرت‌انگیز نظام قضائی» جمهوری اسلامی ایران

عفو بین‌الملل:

شلاق زدن هادی رستمی، زندانی محکوم به قطع انگشتان دست، نشانۀ «قساوت نفرت‌انگیز نظام قضائی ایران است».

عفو بین‌الملل در بیانیه‌ای شلاق زدن هادی رستمی را که در زندان ارومیه به اتهام سرقت در انتظار قطع انگشتان دست خویش است، محکوم کرد و آنرا نشانۀ «قساوت نفرت‌انگیز نظام قضائی ایران» دانست. این سازمان در بیانیه خود که روز چهارشنبه ۱۷ فوریه منتشر شد از مقامات ایران خواست مجازات وی را فوراً لغو کنند و او را که به دلیل اقدام به خودکشی در وضعیت سلامتی نامطلوبی قرار دارد مورد معالجه قرار دهند.

عفو بین‌الملل در بیانیه خود در باره هادی رستمی یادآوری می‌کند که وی از سوی «دادگاه کیفری آذربایجان غربی در نوامبر ۲۰۱۹ در پی محاکمه‌ای آشکارا ناعادلانه بر اساس اعترافات که با شکنجه اخذ شده بود، به قطع چهار انگشت دست محکوم کرد». بر همین اساس وی «در اواخر سال ۲۰۲۰، در حالیکه در زندان بسر می‌برد، به اتهام برهم زدن نظم زندان به ۶۰ ضربه شلاق و ۸ ماه زندان محکوم شد».

این احکام بنوشتۀ عفو بین‌الملل «به دلیل اعتراضات آرام وی به شرایط غیر انسانی حبس و تهدیدات مکرر به اجرای قریب الوقوع حکم قطع انگشتان دست» صادر شده است. او، بر همین اساس، «در حال حاضر در پی دو اقدام تازه برای خودکشی، وضعیت سلامتی نامطلوبی دارد».

خانم دیانا الطحاوی، معاون عفو بین‌الملل برای خاورمیانه و شمال آفریقا، با اشاره به وضعیت هادی رستمی تاکید کرد که مجازات «وحشیانه» شلاق زدن یک زندانی بیمار و خودکشی‌گرا یادآور غیرانسانی بودن نظام قضائی ایران است که شکنجه و دیگر رفتارهای زشت را جایز می‌شمارد. او یادآوری کرد که مقامات ایران «با خودداری عامدانه از ارائه خدمات پزشکی مورد نیاز هادی رستمی که نتیجۀ دو اقدام وی به خودکشی است و با قرار دادن او در موقعیت تهدید هر لحظه به قطع انگشتان دست، او را به گونه دیگری مورد شکنجه قرار می‌دهند».

عفو بین‌الملل از «مقامات ایران می‌خواهد فوراً مجازات قطع انگشتان دست را که علیه هادی رستمی صادر شده، لغو نمایند و محاکمه منصفانه دیگری بدون تشبث به مجازات‌های بدنی برای او تدارک بینند. آنان همچنین باید خدمات لازم برای تامین سلامتی جسمانی و روانی او را در خارج از زندان فراهم سازند».

عفو بین‌الملل یادآوری می‌کند که «مسئولان زندان، اطلاعات و دادرسی زندان ارومیه، در ماه‌های اخیر، بارها هادی رستمی را احضار و وی را به دلیل رسانه‌ای کردن وضعیت افراد محکوم به قطع انگشت، مورد شتمات و تهدید قرار داده‌اند».

هادی رستمی، بر اساس گزارشاتی که عفو بین‌الملل بدست آورده، در ۱۸ ژانویه گذشته با خوردن ذرات خورد شده شیشه تلاش کرده به حیات خود پایان دهد. بر اساس همین اطلاعات، او به دلیل وجود قطعات شیشه در دستگاه گوارشی خود، همچنان دچار دردهای شدید و خونریزی است، اما مسئولان از انتقال وی به خارج زندان برای انجام معالجات لازم خودداری می‌کنند.

عفو بین‌الملل از جامعه جهانی می‌خواهد «با اعمال فشار بر مقامات ایران، آنان را به رعایت حقوق بشر و خودداری از اجرای حکم قطع انگشتان هادی رستمی و دیگر افرادی که همین مجازات در بارِ آنها صادر شده است، خودداری نمایند».

این سازمان یادآوری می‌کند که علاوه بر هادی رستمی، پنج تن دیگر به نام‌های مهدی شرفیان، مهدی شاه‌هیوند، کسری کرمی، شهاب تیموری آینه و مرداد تیموری آینه به همین مجازات محکوم شده‌اند.

عفو بین‌الملل یادآوری می‌کند که شلاق زدن و قطع انگشتان در حقوق بین‌الملل جنایت تلقی می‌شود و از همین رو در بند ۷ میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی که ایران امضاء کنند، آنست، ممنوع اعلام شده است.

به نقل از رادیو ار اف ای RFI

17 فوریه 2012

.